

en privat Veie, der er til ubelukkende Brug for Flere, og en saadan benyttes i Reglen ikke af Saamange, at Vedkommende ikke skulde vide nøjagtig Væsteb med hvem det egentlig er, der har ubelukkende Ret til at benytte den. Men om der nu ogsaa ved et Møde skulde være glemt En eller Anden, kan Hovedpiemet med Loven, at faae en saadan privat Veie istandsat, derfor meget godt opnaaes, nemlig naar de, der ere mødte, blive enige om at gjøre det, og alle de, som igyrrigt ere, eller ibetmindste formene sig berettigede til at benytte Veien, kunne ikke have Nogetsomhelst imod, at dette skeer. Nu indtræffer det Tilfælde, at muligviis En, der er bleven glemt, kommer senere og vil benytte Veien. Derfor da de, der have istandsat den, erkjende hans Ret dertil, kan det ikke volde nogen Uleilighed; modsætte de sig derimod, at han benytter Veien, maa Spørgsmaalet afgjøres ved Domstolene. Jeg troer i det Hele taget ikke, at Sagen virkelig har den Vigtighed, som man har troet, og navnlig ikke, at der, som alt bemærket, saaledes som Endringsforslaget her er stillet, paa nogen Maade opnaaes, hvad der tilsigtes ved denne Bestemmelse.

Hvad angaaer Endringsforslaget under Nr. 2, da er det vist temmelig ligegyldigt, enten det vedtages eller ikke. Har der imidlertid efter Lovforslaget, som det foreligger, kunnet finde nogen Usikkerhed Sted med Hensyn til, hvem der skal underskrive Protocollen, troer jeg ikke, at denne vil blive mindre derved, at man siger, at Protocollen skal underskrives, uden at nævne Nogetsomhelst. Som det staaer, mener man, at det vil være aldeles ucorrect, fordi det ikke passer, naar hele Sogneforstanderskabet møder ved Aastedsforretningen; men i saa Henseende troer jeg ikke, at der vil opstaae nogen Banffelighed; thi det er ligesom, at naar hele Sogneforstanderskabet møder, er det dette, der skal underskrive, og staaer der „Udvalget“, da kan dette ogsaa forsvares, thi hvad vil det, at hele Sogneforstanderskabet møder, sige Andet, end at det i dette Tilfælde constituerer sig som Udvalg. Jeg troer saaledes, at det i Lovforslaget brugte Udtryk kan forsvares, og at der ikke vil vindes Noget ved den foreslaaede Forandring.

Hvad det under Nr. 3 stillede Endringsforslag angaaer, maa jeg bemærke, at jeg anseer denne Sag for udbatteret ved den Forhandling, der tidligere har fundet Sted her i Thinget. Jeg kan ikke Andet end finde det i højeste Grad urigtigt at overlade Sogneforstanderskaberne at vælge mellem flere forskjellige af de, som det hedder, „nærmest værende Communalbestyrelser“. Hvor mange af de nærmest værende Communalbestyrelser et saadant Sogneforstanderskab skulde have Ret til at vælge imellem, og hvorvidt et saadant uvedkommende nærmest værende Sogneforstanderskab skulde være pligtigt til at modtage et saadant Valg, ved jeg ikke. Jeg anseer Bestemmelsen for meget uheldig; men, som sagt, jeg anseer tillige Spørgsmaalet for udbatteret, og maa derfor ganske henstille til det ærede Thing, hvorvidt det vil afvige fra den Votering, der har fundet Sted ved Sagens forrige Behandling.

Ordføreren: Jeg er enig med den ærede 1ste Landssthingsmand for 10de Kreds (Rehmann) i de Erindringer, som kunne gjøres imod Forslaget under Nr. 3, men jeg skal dog bemærke, at naar det er sagt, at det er en af de nærmest værende Communalbestyrelser, til hvilken Sagen skal henvises, saa er dette skeet, fordi det ikke vilde være muligt i Loven at betegne nærmere, hvilken af Nabocommunalbestyrelserne det skulde være. Meningen er, at det skal være den, der ligger beqvemlest; ved at betegne dette nærmere i Loven maatte man komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorledes Nærheden skulde regnes osv. Dette Sidste lod sig ikke godt gjøre, medens det for vedkommende interesserede Communalbestyrelse ikke vil have mindste Banffelighed strax at være paa det Reue med, hvilken anden Communalbestyrelse den bør henvende sig til. 3. Forbindelse dermed skal jeg med Hensyn til, hvad den høitærede Minister anførte imod Forslaget under Nr. 3, tilføie, at det forekommer mig ikke at være noget saa Misligt at overlade til den Communalbestyrelse, hvortil Klageren henvender sig, at afgjøre, til hvilken Communalbestyrelse Sagen skal henvises. Den Banffelighed, Ministeren seer deri, troer jeg virkelig forsvinder aldeles, naar man sætter sig ind i Forholdene,